

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/92/2021
Identifikačné číslo spisu:	5112200031
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5112200031.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne NOBAPAN, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Hany Meličkovej 27, IČO: 36 372 081, zastúpenej advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom v Žiline, Závodská cesta 3911/24, IČO: 36 864 455, proti žalovanému I. Y., bývajúcemu v T. F., I. XXX, zastúpenému JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, o zaplatenie 25.917,81 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6C/1/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. júna 2020 sp. zn. 8Co/150/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí štvrtým rozsudkom z 22. januára 2019 č. k. 6C/1/2012 - 1292 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovanému domáhala zaplatenia 25.917,83 eur spolu s 19,5 % ročným úrokom z tejto sumy od 4. marca 2002 do zaplatenia, zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Žilina z 3. februára 2005 č. k. 12C/864/1998 - 168, žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, Slovenskej republike priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na § 524 ods. 1, 2, § 657 Občianskeho zákonníka a uviedol, že pôvodná žalobkyňa obchodná spoločnosť TERMA PK spol. s r.o. sa voči žalovanému a jeho manželke, pôvodne označenej žalovanej 2/ Q. Y. domáhala vyššie uvedeného nároku (bez príslušenstva) titulom pôžičky, ktorú poskytla žalovanému (pôvodne žalovanému 1/), voči žalovanej 2/ si tento nárok uplatňovala z dôvodu, že so žalovaným sú manželia. Ako ďalej súd prvej inštancie uviedol, v priebehu konania došlo k zmene osoby žalobkyne, ktorou sa stala obchodná spoločnosť NOBAPAN, s.r.o., a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, v zmysle ktorej bola postúpená na (aktuálnu) žalobkyňou pohľadávka uplatňovaná jej právnou predchodkyňou, pričom žalobkyňa si v konaní uplatňovala už aj úroky z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 19,5 % ročne od 23. novembra 1995 do zaplatenia. Vo

vzťahu k pôvodnej žalovanej 2/ bolo sporové konanie právoplatne skončené zamietnutím žaloby pre nedostatok jej pasívnej vecnej legitímácie, rovnako tak bolo právoplatne skončené konanie o časti uplatneného nároku na úroky z omeškania, a to za obdobie od 23. novembra 1995 do 3. marca 2002. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa nepreukázala právny dôvod vzniku žalovaného záväzku a ďalej bol toho názoru, že ak by aj dospel k záveru, že ani jedna sporová strana nepreukázala právny dôvod poskytnutia peňažných prostriedkov preukázateľne k rukám žalovaného, z čoho by tak bolo možné vyvodiť, že žalovanému vo vzťahu k právnemu predchodcovi žalobkyne, spoločnosti TERMA PK, spol. s r.o. vznikol peňažný záväzok podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka titulom bezdôvodného obohatenia, priznanie žalovaného plnenia z tohto právneho dôvodu by však nebolo možné práve preto, že súd je viazaný žalobným návrhom. Ako v tejto súvislosti súd ďalej uviedol, žalobkyňa odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitímáciu od toho, že žalovanú pohľadávku nadobudla postúpením, ktorým mala nadobudnúť pohľadávku veriteľa voči žalovanému ako dlžníkovi spočívajúcej v práve veriteľa žiadať od žalovaného vrátenie peňažných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvného záväzkovo-právneho vzťahu medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným, založeného na existencii tvrdených zmlúv o pôžičke. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa nie je vo vzťahu k žalovanému ako povinnému nositeľom akéhokoľvek práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 456 Občianskeho zákonníka, a teda nie je ani nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v súdnom konaní v prípade uplatňovania si práva na zaplatenia žalovanej istiny voči žalovanému titulom vydania bezdôvodného obohatenia. O zrušení nariadeného predbežného (neodkladného) opatrenia rozhodol podľa § 335 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a o náhrade trov celého konania, vrátane nároku na náhradu trov konania o neodkladnom (predbežnom) opatrení, trov odvolacieho ako dovolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 2, § 262 ods. 1, § 354, § 396 ods. 3 a § 453 ods. 3 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. júna 2020 sp. zn. 8Co/150/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil; žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, pričom v jednotlivostiach naň odvolací súd odkázal. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, keďže žalovaný namietal, že v danom prípade nešlo o poskytnutie peňažných prostriedkov v danej sume jeho osobe na základe zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, v konaní zaťažovalo žalobkyňu dôkazné bremeno o tom, že plnenie bolo žalovanému poskytnuté, ale aj o tom, že plnenie bolo žalovanému poskytnuté na základe zmluvy o pôžičke, teda bolo súdom hodnotené, či žalobkyňa preukázala svoje tvrdenia o vzniku záväzkovo-právneho vzťahu medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným titulom pôžičky, ktorá je reálny kontrakt, pre zavŕšenie ktorého je potrebné reálne odovzdanie finančných prostriedkov veriteľom dlžníkovi. Preto považoval odvolací súd za správne zistenie súdu prvej inštancie, že pravdivosť skutkových tvrdení žalobkyne o uzavretí spornej zmluvy o pôžičke spochybnila najmä zápisnica spísaná notárkou Zdenkou Běhalovou č. N55/95 z 10. apríla 1995, v ktorej obsahu bolo deklarované, že obchodná spoločnosť TERMA PK spol. s r.o. poskytla obchodnej spoločnosti UDS, s.r.o. k rukám jej jediného zakladateľa - žalovaného dňa 25. februára 1994 pôžičku v sume 388.800,- Sk na zloženie dražobnej zábezpeky s odkazom na pokladničný doklad P1. Vychádzajúc z obsahu tejto zápisnice okresný súd konštatoval, že je ňou spochybnené tvrdenie žalobkyne, že jej právna predchodkyňa uzavrela 25. februára 1994 so žalovaným zmluvu o pôžičke, na podklade ktorej prenechala žalovanému ako fyzickej osobe, teda nie ako osobe zakladateľa obchodnej spoločnosti UDS, s.r.o., peňažnú sumu 388.800,- Sk. Rovnako, podľa názoru odvolacieho súdu, obsah tejto zápisnice korešpondoval s ďalšou listinou, a to oznámením obchodnej spoločnosti MIRO ZK, s.r.o. z 11. apríla 1995, ktorým táto obchodná spoločnosť oznamovala obchodnej spoločnosti UDS, s.r.o. prevzatie pohľadávky od obchodnej spoločnosti TERMA PK, spol. s r.o. v sume 388.800,- Sk so špecifikáciou pokl. d. P1 z 25. februára 1994. Uvedené skutočnosti boli potvrdené aj svedeckou výpoveďou K. N. V.G., ktorý bol spoločníkom pôvodnej žalobkyne. V kontexte týchto skutočností bol odvolací súd toho názoru, že žalobkyňou namietaná svedecká výpoveď K. L. H., ktorý svoju výpoveď v prejednávanej veci oproti

výpovedi v trestnom konaní menil, nebola spôsobilá bezpochybne preukázať uzavretie spornej zmluvy o pôžičke medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným. Záverom odvolací súd konštatoval, že nielo opodstatnenia pre aplikáciu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania a zároveň bol tiež toho názoru, že súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o zrušení uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia vydaného v rámci konania v súdnej veci dôsledne vychádzal z príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietala, že súd prvej inštancie sa v procese dokazovania dopustil zásadných väd, ktoré neodstránil ani odvolací súd, práve naopak, ich vylúčil, a preto konštatovala, že jej bolo v dôsledku nesprávnych rozhodnutí oboch súdov znemožnené uplatnenie prostriedkov procesného útoku, keď odvolací súd vôbec neprihliadal na jej argumentáciu a prisvedčil správnosti postupu súdu prvej inštancie, čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Dovolateľka bola toho názoru, že dôkazy boli hodnotené ústavne nekonformným, nepredvídateľným a svojvoľným spôsobom, v dôsledku čoho nesprávny procesný postup súdu pri dokazovaní predstavuje porušenie jej práva na spravodlivý proces a poskytnutie ochrany žalovanému v rozpore so základnými princípmi civilného konania. Ako dovolateľka ďalej namietala, zo strany odvolacieho súdu nebola vyhodnotená jej podstatná argumentácia a bola toho názoru, že právna predchodkyňa žalobkyne plnila titulom zmluvy o pôžičke, na základe čoho mala žalovanému vzniknúť povinnosť pôžičku vrátiť, a preto úvahy súdu prvej inštancie o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného mali byť právne irelevantné, v dôsledku čoho bol postup súdov nižších inštancií nepredvídateľný. Zároveň dovolateľka namietala aj rozhodnutie o náhrade trov konania v jej neprospech, pretože počas celého konania sa nejavilo, že by malo ísť o zrejme bezúspešný spor na strane žalobkyne. V ďalšom dovolateľka podrobne rozobrala skutkový stav a vyslovila polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolateľka zároveň podala návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobkyňa vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala nesprávne vyhodnotenie dôkazov a nesprávne zistený skutkový stav, nezaobranie sa s jej všetkými podstatnými námietkami, nepredvídateľnosť v postupe súdov nižších inštancií, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových

tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že vykonaným dokazovaním vo všetkých súvislostiach žalobkyňa nepreukázala existenciu zmluvy o pôžičke medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným ako fyzickou osobou a v intenciách prípadného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného došlo síce k postúpeniu žalovanej pohľadávky na žalobkyňu, avšak titulom nepreukázanej zmluvy o pôžičke, ktorá mala byť uzavretá medzi spoločnosťou TERMA PK spol. s r.o. ako právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným, a nie titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor spoločnosti TERMA PK spol. s r.o., a preto žalobkyňa nebola v spore aktívne vecne legitimovaná na podanie tejto žaloby. Zároveň sa odvolací súd vysporiadal aj s náhradou trov konania na ťarchu žalobkyne, keď v spore nevzhliadol skutočnosti pre aplikáciu dôvodov hodných osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 CSP. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

18. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade

zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19. Záverom je nutné dodať, že dovolateľka zastáva názor, podľa ktorého je dovolaním napadnutý rozsudok nepredvídateľný. Najvyšší súd už za predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, podľa ktorého predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu v konaní a pri rozhodovaní (vid' sp. zn. 3Cdo/236/2010, 7Cdo/42/2010, 5Cdo/210/2013). V rozhodnutí R 56/2012 najvyšší súd vyslovil názor, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvoinštančného rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu dovtedajšieho konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým a taký postup súdu nie je odňatím možnosti realizovať procesné oprávnenia účastníka konania. V danom prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštalencie a so zreteľom na uvedené nemožno jeho rozhodnutie považovať za prekvapivé, nerešpektujúce právo na spravodlivý súdny proces.

20. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namietala, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní, ktorému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštalencie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.